

שתי מדינות לשני עמים
משני עברי הירדן
עיקרי התוכנית המדינית

שתי מדינות לשני עמים.
משני עברי הירדן.

כל אחד מן הקוראים שסבל פעם מכאב גרון, הלך לרופא שאיבחן אצלו דלקת גרון, ורשם לו את התרופה האנטיביוטית המקובלת. לעיתים שב החולה אל הרופא ובפיו אותן תלונות, ואפילו חמורות יותר. הרופא הסביר יחליף את הטיפול לאנטיביוטיקה מסוג אחר מתוך הנחה שהחיידקים בגרונו של החולה היו כנראה עמידים לאנטיביוטיקה הראשונה. כך יקרה אולי גם כשישוב החולה בשלישית. אבל כל רופא סביר שטיפול בחולה "על פי הספר" ולא הצליח לרפאו חייב בשלב כל שהוא לעצור ולחשוב: שמא טעה באבחנה?
כי אם טעה באבחנת המחלה, אם החולה שלו אינו סובל מדלקת בגרון – הסיכוי לרפא אותו באנטיביוטיקה הוא קלוש ביותר.

בחוברת זו מפורטת התוכנית המדינית הכוללת את הרקע ההיסטורי, המדיני, החברתי והגיאופוליטי.

לעיונכם ושימושכם,

ח"כ פרופ אריה אלדד
יו"ר מפלגת התקווה

כמעט כל מי שמתעניין בסכסוך הישראלי ערבי מניח כי הסכסוך הוא טריטוריאלי ביסודו: שני עמים הנלחמים על ארץ אחת. הנחת יסוד זו מזמינה, לכאורה, פתרון הגיוני אחד: חלוקת הארץ בין שני העמים. פתרון זה, שנוסה שוב ושוב במהלך המאה העשרים, נחל כישלון מהדהד ותסכולו של העולם מהסכסוך המתמשך הולך וגובר.
ההכרה כי הסכסוך אינו סכסוך טריטוריאלי אלא מלחמת דת נגד זכותם של היהודים לקיים מדינה יהודית בארץ ישראל טרם חלחלה בתודעה הבינלאומית הרחבה-הוכחה לכך היא מלחמתן של אירן והחיזבאללה בישראל. אין איש מניח כי איראן תחדל ממאמציה להשיג נשק גרעיני להשמדת ישראל אם תקום מדינה פלשתינאית ביהודה בשומרון ובעזה ועבור נאסראללה נחשבות תל אביב וחיפה להתנחלויות. לא הבעיה הפלשתינאית מניעה את אויבי ישראל אלא קיומה של מדינת ישראל כמדינה יהודית בארץ ישראל-הכרה זו טרם חלחלה בתודעה הבינלאומית הרחבה.

בחציה השני של שנת 2002 החלה להתגבש באירופה ובארצות הברית התכנית המוכרת בשם "מפת הדרכים". זו היתה תכניתו של הנשיא בוש. הנשיא אובמה שבא אחריו אף הוסיף כי סיום הסכסוך הישראלי ערבי בדרך של "שתי מדינות לשני עמים" הוא אינטרס אמריקאי. ראשי הממשלה בישראל – מאז אהוד ברק בשיחות קמפ דייוויד דרך אריאל שרון ואהוד אולמרט ועד לבנימין נתניהו – כולם אמצו עקרונות את התכנית. מה שנחשבה עד לפני כעשרים שנה תכניתו של השמאל הקיצוני בישראל – הפכה להיות תכנית המדינית של ראשי הממשלות בישראל, ובממשלות שרון ואולמרט אף כחלק מקווי היסוד של הממשלה.

חלוקת ארץ ישראל שממערב לירדן לשתי מדינות, ישראלית ופלשתינית, הפכה לתכנית המדינית היחידה בשיח הבינלאומי והמקומי למרות עשרות כישלונות ביישומה מזה כתשעים שנה שלוו בהתנגשות דמים או מלחמה. כעשרים אלף יהודים ורבבות ערבים מתו במלחמות ובהתקפות טרור רצחניות בכל השנים הללו ולמרות מחיר הדמים הנורא – לא נעשה ניסיון משמעותי להציב חלופה לתכנית זו.

קוויה העיקריים של התכנית קוראים להקמת מדינה פלשתינאית ביהודה, בשומרון ובעזה, על בסיס גבולות 67. נציגי ישראל בשיחות השונות דרשו כי ירושלים המזרחית וגושי ההתיישבות העיקריים יכללו בתחומי מדינת ישראל, וחלקם הסכימו "לפצות" את הערבים בשטחים בתחומי הקו הירוק.

שאלת היישובים היהודיים שמחוץ לגושי ההתיישבות, שאלת ירושלים ובעיית הפליטים הערביים כמו גם הסדרי הביטחון, הקשר בין יהודה ושומרון ורצועת עזה וההכרה במדינת ישראל כמדינה יהודית – כל אלו נותרו שאלות בלתי פתורות.

עד לשיחות "קמפ דייויד" בין ברק לערפאת היו כל ראשיה של מדינת ישראל מאוחדים בהשקפתם כי מדינה פלשתינית ממערב לירדן תסכן את עצם קיומה של מדינת ישראל.

רבין האמין לראשי אש"פ שאמרו כי לעולם לא ישלימו עם מדינה פלשתינאית זעירה, ביהודה בשומרון ובעזה, ולעולם יחתרו להקמת מדינה פלשתינאית גדולה שתקום על חורבותיה של מדינת ישראל. גולדה היתה בטוחה ש"אין דבר כזה עם פלשתינאי". גם היום שולל קונצנזוס לאומי רחב את "זכות השיבה" של הפליטים הערבים לתחומי מדינת ישראל. בעשורים האחרונים התמידה ישראל בדרישתה לפתור את הסכסוך בינה לבין אויביה במשא ומתן ישיר ללא התערבות בינלאומית או הכנסת כוח בינלאומי לתחומיה.

כל מנהיגי ישראל מאז מלחמת ששת הימים התנגדו לנסיגת ישראל לגבולות 67 גבולות שהוגדרו אפילו על ידי שר החוץ היוני ביותר שהיה למדינת ישראל-אבא אבן ע"ה- כ"גבולות אושוויץ".

בתחומי יש"ע חיים היום כ-320,000 יהודים, ובשכונות ירושלים שהוקמו באזורים שסופחו לעיר לאחר מלחמת ששת הימים חיים למעלה מ-200,000 יהודים נוספים. תוכנית "מפת הדרכים" קוראת איפה לטרנספר של מאות אלפי יהודים מבתיהם בארץ ישראל ומעמידה את עצם קיומה של מדינת ישראל בסכנה כשלון שיחות קמפ דייויד, למרות הנכונות הישראלית לויתורים מפליגים, הביא לפרוץ האינתיפדה השנייה שבמהלכה נרצחו למעלה מאלף יהודים בידי ערבים שהיו בטוחים כי מדינת ישראל מתפוררת ומספר מהלומות נוספות יספיקו על מנת לחסלה. כשנבחר אריאל שרון לראשות הממשלה לאחר כישלונו של אהוד ברק לדכא את האינתיפדה השנייה - נואש מיישומה של התכנית הזו ("אין פרטנר פלשתינאי") והוביל בשנת 2005 להתנתקות חד צדדית ולפינוי חבל עזה וצפון השומרון.

אלפי יהודים גורשו בכוח מבתיהם בעשרים וחמישה ישובים שנמחקו מעל פני האדמה בעשרה ימים. בעקבות נסיגה זו השתלט החמאס על הרצועה, התנתק מהשלטון המרכזי של הרשות הפלשתינאית ברמאללה והמשיך ביתר שאת את מתקפת הרקטות על כל דרום הארץ.

גם מלחמת לבנון השנייה פרצה על רקע נסיגתה של ישראל מחבל עזה וצפון השומרון.

עבור חסן נסראללה הייתה ההתנתקות הוכחה לצדקת טענתו כי מדינת ישראל אינה אלא מדינה של קורי עכביש.

בנימין נתניהו, שהתנגד (בממשלה - אך לא בכנסת) להתנתקות, ובעת שהיה ראש האופוזיציה התנגד להקמת מדינה פלשתינאית - הודיע, מספר חודשים בלבד לאחר הקמת הממשלה - על תמיכתו בעיקרון "שתי המדינות". תחת לחץ אמריקאי הסכים נתניהו על הקפאת בנייה חסרת תקדים בהיקפה ביהודה ובשומרון למשך כעשרה חודשים, כדי ליצור אקלים מדיני שיאפשר לרשות הפלשתינאית לשוב אל שולחן הדיונים.

בבסיס תוכנית "מפת הדרכים" מונחים עקרונות השוללים את זכותם של יהודים לשבת בכל מקום בארץ ישראל, מערערים על זכותנו על הארץ, מכירים בזכותו של עם אחר לבעלות על חלק מהארץ ונותנים לגיטימציה לתביעת "זכות השיבה" של הפליטים. יסודות הרסניים אחרים ב"מפת הדרכים" הם מעורבות בינלאומית בסכסוך והכרה עקרונית בתביעה ערבית על ירושלים.

למדינת ישראל אסור לפיכך לקבל עקרונית את התוכנית - ואפילו לא מטעמים טקטיים ומתוך תקווה כי הערבים לא ירצו, או יצליחו, לעמוד בחלקם בתכנית.

כל כניסה למשא ומתן על התכנית סופה כניעה לפחות למקצת, ובדרך כלל למרבית סעיפי התכנית. כך היה בועידת מדריד, כך היה בקמפ-דייויד של בגין כשישראל הסכימה לפנות את כל סיני "עד גרר החול האחרון", הרסה ועקרה את יישובי חבל ימית וגורשה בחרפה גם מרצועת החוף הצרה בטאבה. כך היה בהסכמי אוסלו, וכך היה בהסדרים שבאו בעקבות נסיגת צה"ל מלבנון. רק דחייתה המוחלטת של התכנית על ידי ישראל תקבור אותה בערמת התוכניות המדיניות שניסו להביא לחורבן ישראל ב-62 השנים האחרונות.

במקביל צריכה ישראל להציג תוכנית חלופית- גם אם זו תתקבל עתה כהזויה. תכנית כזו תוכל לצוף ולעלות בזמן משבר שיחול בעקבות כשלון נוסף להגיע לחלוקת הארץ, ולמרחץ הדמים שיבוא שוב, לאסוננו, בעקבות כישלון כזה.

תכנית חלופית זו צריכה להישען על העובדה כי למעשה יש לפלסטינים מדינה משלהם בירדן, ממלכה שנוצרה לאחר שארץ ישראל המנדטורית חולקה לשניים, בה מהווים הפלסטינים לפחות כ-75% מן האזרחים, וצריכה להציג את הצורך בפתרון אזורי לפליטים על ידי יישובם בירדן ובמדינות ערב אחרות שקלטו פליטים פלשתינאיים אחרי מלחמת העצמאות. הגדרת ירדן כמדינה האשמיית-פלשתינית תאפשר לערביי ארץ ישראל להיות אזרחי המדינה, להצביע לפרלמנט ברבת עמון כפרלמנט המייצג של העם הפלשתינאי ותאפשר להם פיתוח זהות לאומית. גם ערבים אזרחי ישראל שיעדיפו אזרחות פלשתינאית יוכלו להיות אזרחי פלשתינאית ותושבי ישראל וכך כל הערבים שיבחרו להישאר ביי"ש יוכלו להיות תושביה (להבדיל מאזרחים) של מדינת ישראל. אלו יוכלו לנהל את ענייניהם האזרחיים במסגרת חבלים עירוניים וכפריים, להיות אחראים בתחומי הכלכלה, הבריאות, החינוך, התחבורה, הדת, החקלאות והתחומים המוניציפאליים. ישראל תהיה ריבונית על כל השטח ממערב לירדן ותקבל אחריות בלעדית על נושאי הביטחון בכל תחומי ריבונותה מכיוון לעולם לא תוכל להשלים עם קיום מדינה חמושה נוספת במערב הירדן, ריבונית בים, באוויר וביבשה ושולטת בגבולותיה ובמעברים הבינלאומיים אליה וממנה.

לגבולות ה"קו הירוק" אין כל מעמד של גבול בינלאומי. גבולות אלו נקבעו כקווי הפסקת האש בהסכמי רודוס, מ-1949. הם יכלו ליהפך לגבולות בינלאומיים מוכרים, לו התקיימו בהם שני תנאים:

- א. המדינות הגובלות בשני צידי הקו היו מוכרות מבחינת המשפט הבינלאומי כבעלות הזכות על השטח שבתחומן.
- ב. היה נחתם הסכם בין המדינות לקביעת הגבול הזה.

מעמדם המשפטי של שטחי יהודה ושומרון ("הגדה המערבית" על פי הגרסא הירדנית), היה מוגדר רק כ"שטח כבוש בידי ממלכת ירדן". בדומה לכך, שטחי רצועת עזה היו "שטח כבוש" בידי מצרים- אך לשתי מדינות אלו אין כל תביעת בעלות על השטח. בהסכמי השלום עם מצריים עמדה זו על זכותה לקבל "כל גרגר חול" של אדמה מצרית אך לא העלתה כל תביעת בעלות על רצועת עזה. ממלכת ירדן - אף שגילתה עניין רב בשטחי יהודה ושומרון ותקופה מסוימת ראתה עצמה כמייצגת העם הפלשתינאי - התנערה מזיקתה לשטחים אלו, וב-1988 הכריז המלך חוסיין על התנתקות מלאה מ"הגדה המערבית". בהסכמי השלום שנחתמו בשנת-1994 בין ישראל לממלכת ירדן לא מוזכרת כל תביעת בעלות של ירדן על השטח, וישראל הייתה מקור הסמכות היחיד בשטח עד להסכמי אוסלו, והאצילה מסמכותה זו לרשות הפלשתינאית בשטחי A ו-B.

עד לשחרור הארץ בידי ישראל במלחמת ששת הימים לא הועלו כל תביעות פלשתינאיות להקמת מדינה עצמאית כלפי ירדן או מצריים, ולא נוהל כל מאבק מדיני או צבאי לשחרור "אדמתם הכבושה" בידי מדינות אלו.

משלהי ההיסטוריה ועד ימינו גבולות מדיניים נקבעים בהסכמים בין מדינות, וברוב המקרים כתוצאה ממלחמות או בעקבותיהן. החלטת האו"ם מכ"ט בנובמבר 1947 ניסתה להתוות גבול חלוקה בארץ ישראל המערבית, הצעה שנדחתה על ידי הערבים שפלטו לארץ והכריזו מלחמת השמד על המדינה שזה עתה נולדה. החלטת החלוקה יכולה היתה להיות בעלת תוקף במשפט הבינלאומי רק אם שני הצדדים היו מקובלים אותה.

גם קווי הפסקת האש של תום מלחמת העצמאות לא היו מקובלים על מדינות ערב או על ישראל כגבולות קבע, ובהסכמים נאמר במפורש שגבולות הקבע ייקבעו במסגרת הסכמי שלום בין הצדדים.

מלחמת ששת הימים הייתה תוצאה של הזרמת צבא מצרי לסיני וסגירת מיצרי טירן, הפגזת ירושלים המערבית והפגזות הרס מרמת הגולן על יישובי עמק החולה-ביטוי לשאיפותיהן של מצריים, סוריה וירדן לכבוש את ארץ ישראל ולחסל את המדינה גם בגבולות ה"קו הירוק". מבחינת המשפט הבינלאומי הקו שנקבע בתום המלחמה האחרונה- יש לו תוקף מחייב, כל עוד לא נקבע גבול בינלאומי אחר בהסכם בין מדינות, וישראל אינה פורעת חוק כל שהוא כשהיא ממשיכה לשלוט בשטחים אלו.

הפלשתינאים לא היו קיימים כ"עם" בתודעה הלאומית שלהם ואף לא בתודעה הבינלאומית עד לעשורים האחרונים, והטענה כי הפלשתינאים נלחמים "בכיבוש" שהחל בשחרור ארץ ישראל במלחמת ששת- הינה טענה מסולפת. מי שמתעלם מהמניעים הדתיים-מוסלמיים, השואפים לסלק את המדינה היהודית מאדמת ה"ווקף", אדמת קודש מוסלמית, מחמיץ את הבנת יסודות הסכסוך.

רקע היסטורי ומדיני:

בכ"ט בנובמבר 1947 החליט האו"ם, על פי הצעת «הועדה המיוחדת של האו"ם לענייני פלשתינא-אי"י" (אונסקו"פ) על חלוקת ארץ ישראל המערבית לשתי מדינות- יהודית וערבית. בתחום "המדינה היהודית" בה חיו כ-550,000 יהודים, אמורים היו לחיות כ-450,000 ערבים, להם הציעה הועדה להיות תושבים במדינה היהודית - אך אזרחים במדינה הערבית שהייתה אמורה לקום על פי ההחלטה. מלחמת העצמאות פרצה למחרת החלטת עצרת האו"ם, לאחר שערביי ארץ ישראל דחו פה אחד את ההחלטה. למחרת הכרזת העצמאות בה' באייר תש"ח פלטו צבאות ערב הסדירים לישראל במגמה לכבושה. במהלך מלחמת העצמאות עזבו את בתיהם כחמש מאות אלפי ערבים, אם מתוך שנשמעו לקריאת מנהיגיהם לעזוב באופן זמני את אזורי הקרבות כדי לאפשר מלחמת השמד נגד היהודים באין מפריע, או שנמלטו מפחד הקרבות ובמקביל קלטו ישראל מאות אלפי יהודים שגורשו או נמלטו ממדינות ערב.

בתום המלחמה שלטה מצריים ברצועת עזה ובמחנות הפליטים שבה, ממלכת עבר הירדן שפלשה למערב הירדן החזיקה בשטחי יהודה ושומרון ("הגדה המערבית") ובמחנות הפליטים באזורים אלו ומחנות פליטים נוספים קמו בלבנון ובסוריה. רבים מהפליטים הגרו לארצות ערביות אחרות ולמדינות מעבר לים ("הפזורה הפלשתינית"). אלו שנתרו במחנות הפליטים חיו מכספי התמיכה של סוכנות הסעד והתעסוקה של האו"ם (אונר"א), סרבו לפתרונות הדיור והיישוב החלופיים שהוצעו להם על ידי גורמים בינלאומיים שונים. כך הפכו לאוכלוסיית הפליטים היחידה בעולם המנציחה את מצב הפליטות, בדחותה כל ניסיון ליישוב קבע. מחנות פליטים אלו הם התשתית האמיתית של הטרור- שם נולדו כל ארגוני הטרור הנלחמים בישראל זה 60 שנה. מערכת החינוך הפלשתינית במחנות הפליטים מטפחת כבר שלושה דורות את חלום השיבה לפלשתינ והשמדת ישראל על תושביה היהודים. הארגון לשחרור פלשתינ (אש"פ) הוקם כבר בשנת 1964- שלוש שנים לפני שחרור שטחי סיני ויש"ע בידי ישראל ואמנתו קוראת לחיסול ישראל כמדינה יהודית. במפות הרשמיות של הארגון הכוללות את מדינת פלשתינ בלבד, מהמדבר ועד לים התיכון. ישראל אינה קיימת. מי שטוען שמטרתם של הערבים היא "סיום הכיבוש של 67" מתעלם מהעובדות ההיסטוריות ומן המציאות.

רבים טוענים באבחנת שורש הסכסוך, אינם יודעים, ואולי מעדיפים להתעלם מהעובדה שעבור המוסלמים אדמת ארץ ישראל היא "ווקף" - אדמת קודש ששום מוסלמי אינו רשאי להכיר בשלטון כופרים בה - ולכן המלחמה בישראל, על כל צורותיה, היא מלחמת דת שאינה יכולה להיפתר על ידי חלוקת הארץ ושרטוט קו גבול בין המדינה היהודית והמדינה הערבית. תרופת "חלוקת הארץ" המומלצת לפתרון הסכסוך נשענת על טעות באבחנה ולפיכך לא תביא לשלום. כך גם מי שמציע "פתרון" לסכסוך היהודי-ערבי במזרח התיכון מבלי לפתור את בעיית הפליטים - מציע פתרון חלקי זמני, ומתעלם ממאגר האנרגיה העיקרי המאפשר לערבים את המשך המלחמה נגדנו, בתמיכה בינלאומית.

הפתרון: שתי מדינות לשני עמים משני עברי הירדן

על פי הרכבה הדמוגרפית ירדן היא מדינת הלאום הפלשתינאית וצריכה להיות מוכרת כמדינה כזו, בה קיים הסיכוי המציאותי היחיד לפתור את בעיית הפליטים הערבים. "ממלכת ירדן", שלידתה בחטא הקולוניאלי הבריטי של קריעת עבר הירדן המזרחי מהבית הלאומי היהודי, הפכה בשבעים השנים האחרונות למדינה פלשתינית. לפחות שבעים וחמשה אחוזים מתושביה הם פלשתינים:

חלקם עדיין יושבים במחנות פליטים בהם שוכנו מרצון או מאונס לאחר מלחמת העצמאות, אחרים ניצלו את העובדה כי ירדן הייתה המדינה היחידה שהעניקה לפלשתינאים אזרחות מלאה והשתקעו בכל רחבי הממלכה הריקה, התבססו ופתרו את "בעיית הפליטים" שלהם ממש כפי שעשו עשרות מיליוני פליטים בכל העולם וכפי שעשו מאות אלפי הפליטים היהודים שנמלטו ממדינות ערב. המצב הנוכחי ביהודה ובשומרון אינו מהווה כל איום על בית המלוכה. מאידך, האיום הגדול ביותר על המשך שלטונם בירדן הוא הקמת מדינה פלשתינאית ממערב לירדן, מדינה שהחמאס יוכל להשתלט עליה בכוח או בבחירות דמוקרטיות ויפנה במוקדם או במאוחר להשתלט גם על מזרח הירדן.

ארבעה נדבכים מרכזיים לתכנית:

א. הכרה בירדן כמדינת הלאום הפלשתינאית.

ב. סגירת אונר"א ויצירת תכנית רחבת היקף ליישובם של הפליטים הערבים בירדן, בניהול נציבות האו"ם לפליטים (UNHCR) שהוכיחה הצלחה ביישוב מחדש של עשרות מיליוני פליטים בכל רחבי העולם. ג. ערביות ישראליות ובינלאומיות לשלטון ההאשמי בירדן.

הנדבך הרביעי והמשמעותי מבחינת ישראל הוא החלת החוק והמשפט הישראליים על יהודה והשומרון. סיפוח כזה יכול להתקיים בשלבים (על היישובים היהודיים תחילה). סיפוח כזה יזכר על ידי הקהילה הבינלאומית רק אם יהיה חלק ממתווה אזורי לפתרון הסכסוך.

הערבים תושבי יש"ע (על פי הדגם בהצעת ועדת האו"ם שאומצה בהחלטת כ"ט בנובמבר) יוכלו לזכות במעמד של תושבי מדינת ישראל ואזרחי מדינת הלאום שלהם בירדן, היא פלשתינאית. אלו ישלמו מיסים וייהנו מביטוח לאומי בישראל אך יצביעו לפרלמנט ברבת עמון. הסדר דומה יכול להתקיים גם מול חבל עזה, בייחוד אם יובטח מעמד נפרד לחבל זה ולאור הנתק הגובר והולך בינה לבין יהודה והשומרון.

האם התכנית, ליישב בירדן פליטים פלשתינאיים ולהפוך את ירדן לפלשתינאית גם להלכה היא תכנית מעשית? האם היא ניתנת לביצוע מבחינה כלכלית? האם יש די מים בירדן לכל התושבים, הנוכחיים והעתידיים? האם ניתן לגייס תמיכה בינלאומית בתכנית כזו? ואיך ניתן להתגבר על סירוב אפשרי של הפליטים לעזוב את מחנות הפליטים ולוותר על חלום השיבה ליפו, לירושלים, לחיפה ולצפת? ומה על "השד הדמוגרפי", המאיים כי בקרוב יהיה רוב ערבי בשטח שבין הירדן והים. ומה התשובה לתעמולה הגורסת כי ישראל "בין הירדן והים" לא תוכל להיות מדינה יהודית ודמוקרטית, ואם נבחר בסיפוח – תחדל המדינה להיות יהודית או שלא תוכל להיות דמוקרטית ותהפוך ל"מדינת אפרטהייד"?

מעמדם המדיני והמשפטי של שטחי יש"ע:

הזכות על הארץ והנכונות הישראלית ל"פשרות".

על פי כל זכות וצדק היסטורי שייכת ארץ ישראל כולה לעם ישראל: על פי ההבטחה של אלוהי ישראל לעם ישראל המופיעה שוב ושוב בתנ"ך, על פי הזכות ההיסטורית שהוכרה על ידי מדינות העולם בהכרזת בלפור ובהחלטת "חבר הלאומים" לאחר מלחמת העולם הראשונה. ארץ ישראל שייכת לעם ישראל גם בזכות מה שעם ישראל, ורק הוא, יצר בארצו והעניק לעולם כולו.

ארץ ישראל שייכת לעם ישראל - גם על פי מה שקבע את רוב הגבולות בעולם: תוצאות המלחמות.

מכל הזכויות הללו היו מנהיגי ישראל להתפרק, ולחלוק את הארץ עם הערבים - כדי שאלו יניחו לנו לחיות ולו רק בחלק ממנה. מכל זכויות אלו היו מוכנים גם חלק מעמי העולם לנשל אותנו - את ארץ ישראל המנדטורית של הצהרת בלפור גזרו בספר הלבן של צ'רצ'יל לשניים, ואת החלק הגדול בעבר הירדן המזרחי - נתנו לבדואי מערב הסעודית אותו המליכו על התושבים המקומיים, שרובם רואים עד היום בבית המלוכה ההאשמי נטע זר. כך יצר הקולוניאליזם הבריטי את "ממלכת ירדן", שאנחנו מתייחסים אליה כמעט בקדושה, וקנאים, לזכותו של המלך ההאשמי לשלוט בפלשתינאים. מאידך - כל הניסיונות של עם ישראל לחיות עם ערביי הארץ ב"בית לאומי" בלא מדינה ריבונית, בקבלת "תכנית החלוקה" של כ"ט בנובמבר, בהסכמה למדינה מחולקת שעיר בירתה שסועה, כמדינה דמוקרטית המעניקה זכויות אזרח ושוויון מלא ללא שוויון חובות מלא לאזרחיה הערבים - שום שיטה או הצעה לא מנעו את נסיגות הערבים להשמיד את הישות הציונית ויהודית בישראל - שנתפסת בעיני הערבים כדת, לא כלאום. מבחינתם ליהודים יכולות להיות זכויות דתיות - אך לעולם לא זכויות לאומיות. למרות עוצמתה הצבאית נתפסה מדינת ישראל בעיני הערבים כיישות מדינית ללא כל זכות על הארץ, מדינה זעירה שניתן לבתר במהלך צבאי מהיר או כ"יישות ציונית" עיפה שאיבדה את הרצון בקיום ואת נכונותה להיאבק עליו.

גם ניסיון ההתאבדות הלאומי שהיינו עדים לו בשנות ה-90 של המאה הקודמת וכוונה "הסכמי אוסלו" לא ריצה את ערביי ארץ ישראל, לא הצעות הויתורים על יהודה ושומרון ומחצית ירושלים ולא הנסיגה בפועל מחבל עזה - כל אלה לא השביעו את שאיפותיהם הלאומיות של הפלשתינאים.

אין כל הגיון גיאופוליטי, דמוגרפי או כלכלי בחלוקת ארץ ישראל המערבית לשתי מדינות. לא ייתכנו שתי מדינות עצמאיות, בלתי תלויות וריבוניות ממערב לירדן: מדינות בעלות יכולת להגן על עצמן, בעלות יכולת התפתחות, ורצף טריטוריאלי. לא ניתן לכלוא בתא שטח כזה שתי מדינות עצמאיות וריבוניות גם לו היו אלו שתי מדינות אירופיות ידידותיות זו לזו - על אחת כמה וכמה, אין סיכוי שתכנית כזאת תצליח לאחר חינוך לשנאה ורצח הנמשך עשרות שנים, ביהודה ובשומרון תחת שלטון אש"פ, ממש כמו בעזה תחת שלטון החמאס, כשמערכת החינוך הפלסטינית מגדלת דורות של מחבלים רוצחים מתאבדים.

שתי מדינות עם פערים אדירים ברמת חיים וזכויות לא יוכלו לחיות זו לצד זו, ואין יכולת לערוב לביטחונה של ישראל אם יהיה צבא זר ממערב לירדן. כל הניסיונות לחלק את ארץ ישראל המערבית בינינו לבין הערבים הסתיימו במלחמה ובאסון, שפיכות הדמים נמשכת מאה שנים. הגיעה העת לפתרון אחר.

השד הדמוגרפי הכלוא בבקבוק הגיאופוליטי.

שטחה של ירדן (90000 קמ"ר) גדול פי 13 משטחי יש"ע ופי 4.3 משטח מדינת ישראל שבגבולות הקו הירוק. האוכלוסייה הערבית מצטיינת (אם כי על פי מחקריהם של אטינגר וצימרמן – בשיעור פוחת והולך) בריבוי טבעי גבוה.

אין זו "תופעת טבע" או דפוס תרבותי מוסלמי: שיעורי הריבוי הטבעי במדינה ערבית כמצריים נבלמו, וגם הגידול הטבעי של מדינה מוסלמית אדוקה וקיצונית כאיראן נעצר בזכות פעולה נמרצת של השלטונות. מכאן שמעורבות שלטונית, דתית וחברתית יכולה לבלום גידול טבעי כזה גם במדינות מוסלמיות. שיעורי הריבוי הטבעי של ערביי מדינת ישראל צנחו בעשורים האחרונים מ-9 ילדים לאשה בשנות הששים ל-3.6 ילדים לאשה ב-2006.

בשנת 2025, צפויים שיעורי הריבוי הטבעי היהודי והערבי להשתוות. גם אם נתעלם לרגע מהזהות הציונית של מדינת ישראל השואפת להעלות אליה את כל יהודי העולם, ולא ניקח בחשבון גלי עלייה של יהודים ממדינות אירופה או אמריקה - בתחומי הקו הירוק צפוי כי גם בשנת 2025 יהיו 80% מתושבי המדינה יהודים ומן הירדן ועד לים יהיו בשנת 2025 67% יהודים (60% אם גם ערביי חבל עזה נלקחים בחשבון).

הריבוי הטבעי עדיין גדול מסיבות אידיאולוגיות ("נילחם באויב הציוני בעזרת הרוחם של האשה הפלשתינאית" אמר יאסר ערפאת), כלכליות (תמיכת אונר"א) או בהעדר גורמים שלטוניים מרסנים (כמו במצריים ואיראן). התומכים בחלוקת הארץ ובהקמת מדינה פלשתינאית ביהודה, שומרון ובעזה מאיימים עלינו כי אם לא נעשה זאת ביוזמתנו מיד - נאבד את הרוב היהודי במדינת ישראל.

את ההבטחה "שטחים תמורת שלום" של אוסלו, הבטחה שהתנפצה בפרצופנו באינת'פדה השניה, המירו דורשי הנסיגה באיום "שטחים - או דמוגרפיה". אבל האמת כמובן שונה, וגם בשנת 2025 כאמור, צפוי רוב יהודי מוצק בין הירדן לים.

מנגד - חסידי המדינה הפלשתינאית ממערב לירדן מציעים כי הפליטים הפלשתינאים ייקלטו במדינה זו. אם תכנית אסונית כזו תתגשם חלילה יהפכו השטחים הללו לפצצת זמן דמוגרפית אדירה העתידה להתפוצץ בפניה של מדינת ישראל ולגרור למצב בו ממערב לירדן אכן יהיה רוב ערבי.

ישות פלשתינאית עצמאית כזו תהיה בהכרח אירידנטה, עם שאיפות התפשטות מערבה ומזרחה, עם שאיפות להתאחד עם ערביי מדינת ישראל ומאמצים בלתי פוסקים להגר לתוך מדינת ישראל ולהשתלט עליה מבפנים. זהו "השד הדמוגרפי" האמיתי שחסידי חלוקת הארץ שממערב לירדן מבקשים להביא עלינו.

במגמות הדמוגרפיות הנוכחיות, ממערב לירדן מובטח רוב יהודי מוצק - ובלבד שלא יגיעו לאזור זה מיליוני פליטים ערבים מן הארצות השכנות.

הפליטים

בין חמש מאות לשש מאות אלף ערבים עזבו במהלך מלחמת העצמאות את תחומיה של מדינת ישראל ונרשמו כפליטים. היום חיים בעולם למעלה מארבעה מיליון פליטים המוכרים על ידי ארגון האו"ם לסעד ותעסוקה לפליטים הפלשתינאיים - אונר"א. אוכלוסיית הפליטים העיקרית מרוכזת במחנות בעזה, ביהודה ובשומרון, בירושלים, בירדן בלבנון ובסוריה. פליטים רבים מאד היגרו למדינות אירופה, צפון ודרום אמריקה, ולארצות אחרות.

מצבם הכלכלי הנוכחי של הפליטים הפלשתינים במחנות הפליטים הוא בכי רע. ההכנסה הממוצעת לנפש היא מהנמוכות בעולם. אם יש כוונה לשפר מצב זה יהיה צורך בהשקעות של עשרות מיליארדי דולרים ממקורות חוץ.

השקעות כאלו, אם יופנו ליצירת מקורות תעסוקה ודיוור, יהפכו את ירדן ליעד מושך להגירת פליטים מיו"ש, עזה, לבנון וסוריה. מי שחי בממוצע מ-400 דולר לשנה ישקול בכובד ראש מעבר לחלק אחר של מולדתו (בעיני הפלשתינאים ירדן היא פלשתין) אם יובטח לו דיוור ראוי ומקום עבודה שבו ישתכר עד פי עשרה. השקעות כאלו, אם ינותבו לירדן, יכולות להפוך אותה למדינה המכלכלת ברווחה את אוכלוסייתה ואת כל אוכלוסיית הפליטים הערבים שתבקש להתיישב בה.

בעוד שכל השקעה בהמשך אחזקת הפליטים במקומות מושבם הנוכחיים משולה להשקעת הון בסיכון גבוה ביותר שירדן שוב לטמיון במלחמה הבאה - יהפכו השקעות כאלו למנוף לשיתוף קהילה בינלאומית רחבה לתמיכה בתכנית וצפויות להניב פירות, ואף צפויות לבלום את גלי הגירה הערבית לאירופה שהאירופים מנסים לעצור.

השקעות דומות יכולות להיות מנותבות גם לסוריה לבנון או מצריים אם יסכימו לפרק את מחנות הפליטים, ליישב בתחומם את הפליטים המתגוררים בהם, להעניק להם אזרחות ולשקם אותם.

האם יש די מים בירדן לכל התושבים, הנוכחיים והעתידיים?

כל תוכנית ליישוב מיליוני פליטים פלשתיניים בירדן תצטרך לפתור את בעיית המים באזור. פתרון כזה יושג באמצעות מתקני התפלה גרעיניים או קונוונציונליים, הנשענים על אנרגיה ממאגרי הגז הטבעי שנתגלו לאחרונה בחוף הים התיכון. מתקן התפלה גדול יכול להיות ממוקם גם בבקעת הירדן עצמה ולקבל אנרגיה מתחנה הידרואלקטרית, המבוססת על הפרשי גובה בין הים התיכון וים המלח או בין ים סוף לים המלח (תעלת הימים), תעלה שתספק מי ים להתפלה ותזין גם את ים המלח ההולך ומתייבש.

עלות הקמת מפעלים כאלו היא גבוהה אך נמוכה בהרבה ביחס למשאבים אותם השקיעה הקהילה הבינלאומית בהנצחת מעמד הפליטות של הפלשתינאים בששים השנים האחרונות. לפיכך, בעיית התשתית המרכזית העשויה למנוע יישוב פליטים פלשתיניים במרחבי ירדן היא פתירה.

שתי ההתנגדויות העיקריות לתכנית צפויות לבא מצד ירדן, המתנגדת בחריפות לתכנית כבר היום, ומצד הפלשתינים עצמם. האם ניתן להתגבר על התנגדויות אלו?

ירדן תהפוך לפלשתיין במוקדם ובדרכי שלום, תוך אפשרות שימור מעמדו של בית המלוכה - אם נשכיל לנהל שינוי כזה לצרכינו, או במאוחר - אם תשלים ישראל עם הקמת מדינה פלשתינית ממערב לירדן, בעקבותיה תבוא השתלטות גורמי איסלם קיצוניים על המדינה החדשה (בכוח, בבחירות דמוקרטיות או בשילוב שלהם כפי שהתרחש בעזה).

השלב הבא של הפלשתינים יהיה השתלטות על ממלכת ירדן כשלב בדרך להקמת "פלשתיין הגדולה", בדרכם לחיסול ישראל ויצירת מדינה על פני כל שטח ארץ ישראל המנדטורית.

בית המלוכה ההאשמי מודע לתכנית זו וחושש ממנה. רק נחרצותו של המלך חוסיין במלחמתו בפלשתינים בקיץ 1969 והתערבותה של מדינת ישראל לטובתו בחסימת הסורים - הצילו אז את בית המלוכה ההאשמי ומנעו את הקמתה המוקדמת של מדינה פלשתינית בירדן.

הייתה זו אחת הטענויות ההיסטוריות והחמורות ביותר שעשתה ישראל בכל תולדותיה כמדינה. לו היו זוכים הפלשתינים למדינה לפני ארבעים שנה היה הטיעון הבינלאומי שלהם כ"עם בלא ארץ" חלש ביותר, והקהילה הבינלאומית הייתה תומכת ודאי בפתרון של "שתי מדינות לשני עמים משני עברי הירדן".

גם בית המלוכה יודע היטב כי הוא חי על זמן שאול ואם תוקם מדינה פלשתינית ממערב לירדן היא תהפוך לבסיס עיקרי בניסיון להביא את הרוב הפלשתיני בירדן להשתלטות על המדינה.

הסיכוי היחיד להישרדותו של בית המלוכה בירדן הוא לקבל תכנית הפיכת הממלכה למדינה האשמית - פלשתינית בתמיכה בינלאומית המקבלת תקציבי פיתוח גדולים להתפלת מים, דיו, יצירת מקומות עבודה ותיעוש מתקדם.

רק ערבות ישראלית מתמשכת ליציבות המשטר בירדן על ידי מניעת הקמת מדינה פלשתינית עצמאית ממערב לירדן ושותפות באינטרסים לצמצום כוחו של האויב המשותף - יבטיחו את יציבות המשטר ההאשמי ויבאו לתמיכתה של ירדן במהלך.

בל נשלה את עצמנו: הסיכוי כי הפלשתינים יצטרפו מרצונם לתהליך זה, קלוש ביותר. יישובם מחדש של הפליטים נתפש בעיניהם כויתור על נשק עיקרי במערכה נגד ישראל.

ויתור כזה נוגד את מה שהם מבינים כסיכוי היחיד שלהם למימושה של "זכות השיבה" לישראל. אם וכאשר תחסם בפניהם "זכות" זו, ישנו סיכוי גדול מאוד כי גם תושבי מחנות הפליטים לא ימצאו עוד טעם בהמשך ישיבתם במחנות אלו.

יישוב הפליטים בירדן, מגובה בהשקעות גדולות להתפלת מים, דיו ויצירת מקומות עבודה עשויה להיות אטרקטיבית לרבים מהם כפרטים - גם אם הנהגתם וראשי ארגוני הטרור ימשיכו להוביל קו קיצוני ונוקשה.

לא דרך של גרוש, לא בדרך של טרנספר כפוי- אלא דרך של חסימת אופציית "השיבה" וכיבוש ארץ ישראל המערבית מחד, ומאידיך יצירת תנאים מושכים בארץ ישראל המזרחית.

בסקרים שנערכו בשנים האחרונות הביעו למעלה מ-30% מהפלשתינאים רצון להגר למדינה אחרת וכ-50% מהנשאלים אמרו כי הם שוקלים אפשרות כזו. רק 15% הצהירו שאין בכוונתם להגר בשום תנאי.

אותם ערבים המתגוררים ביש"ע ושאנם מוגדרים "פליטים" על פי רשימות הפליטים של אונר"א ואותם פליטים שיעדיפו להישאר במקום מושבם הנוכחי (אך יאבדו כמובן את מעמד הפליטות וההטבות הכלכליות הנגזרות ממנו) יוכלו להישאר במקומות מושבם.

אלו יקבלו, בהליך רב שנתי ומוסכם, אזרחות האשמית-פלשתינית, יצביעו לפרלמנט ברבת עמון ויזכו לנהל את ענייניהם החברתיים, המוניציפאליים, תחומי הכלכלה החקלאות, התחבורה החינוך והדת במקומות מושבם.

יודגש שוב כי הריבונות המלאה ממערב לירדן תהיה במסגרת תכנית זו בידי ישראל. לערביי יש"ע לא יהיו כל סמכויות מדיניות. תהיה להם אחריות מוגבלת לשמירת סדר ואכיפת חוק.

לישראל תהיה אחריות צבאית מלאה בכל ארץ ישראל המערבית, שליטה מלאה בתחום האווירי והיא תהיה מקור הסמכות המשפטית גם לחבלים האזרחיים.

עם זאת – ועל רקע ההגירה המוסלמית המסיבית לאירופה (כששים מיליון מוסלמים עד שנת 2009) מתחילים אירופאים רבים להבין באופן שונה את עמדת ישראל. יותר ויותר אירופאים רואים היום בישראל מוצב קדמי של תרבות המערב נגד ניסיון ההשתלטות הג'יהאדיסטי על המערב. המדינאי ההולנדי חירט וילדרס, העומד בראש "מפלגת החופש" – הוא הנציג הבולט ביותר של תפיסה זו, בהתנגדותו להקמת מדינה פלשתינאית, ובאמירתו: "אם ישראל תיפול – אירופה תיפול".

הסיכוי היחיד להתנעת תהליך של הסכמה בינלאומית רחבה בתכנית כזו הוא התנגדות תקיפה לתכנית "שתי המדינות ממערב לירדן" והפיכתה לבלתי ישימה. אסור גם לקבל, כמובן, תכנית כזו "על תנאי" כפי שעושה היום בנימין נתניהו כראש ממשלת ישראל.

אם תשלים ישראל עקרונית עם הקמת מדינה פלשתינית ממערב לירדן – לא ימצא גורם אחד בעולם שיילחם על מציאת פתרון אחר. פתרון המבוסס על ויתורה של ישראל על האינטרסים המבטיחים את קיומה – נראה למדינות אירופה ולאומ"מ כפיתרון הקל ביותר להשגה – לחץ פוליטי מופעל תמיד על מי שהתנגדותו חלשה יותר וישראל נתפשת כגורם שניתן ללחוץ עליו בקלות רבה, עד לכניעתה.

חורבנה האפשרי של ישראל, אם תכנית זו תצא לפועל, לא רק שלא תרתיע אלא אף תשמח חלק ממדינאי אירופה נוכח גל הדה-לגיטימציה השוטף את אירופה כולה.

המפתח נמצא בידי ישראל.

אם נשכיל להציב חומת ברזל המודיעה לעולם כי ישראל אינה מתכוונת להתאבד ולפיכך לא תסכים לחלוקת הארץ ולהקמת מדינה פלשתינאית ממערב לירדן – תתקבע התוכנית בתודעה הבינלאומית כתוכנית בלתי ישימה.

גם בעידן אובמה – הנשיא העוין ביותר לישראל מזה עשורים רבים, רוב מקרב הסנטורים וחברי בית הנבחרים, מתנים הסכמתם למדינה פלשתינית ממערב לירדן במילוי תנאים קיצוניים ומגבלות חמורות ההופכים את התכנית לבלתי מעשית. לעומתם תומכים האירופים כמעט באורח מסורתי בעמדה הערבית מנימוקים כלכליים (תלות בנפט הערבי ובשווקים הערבים), פוליטיים בינלאומיים (הרצון למצב לעצמם עמדה עצמאית ושונה מזו של ארצות הברית על מנת להפוך לכוח עולמי) ובשנים האחרונות נוספה למשוואה זו גם השפעת המיעוטים המוסלמיים ההולכת וגדלת בחלק ממדינות אירופה.

אי אפשר לנתק מהקשר זה גם עמדה אנטישמית רגשית הפועלת בתת מודע או במודע (המוסתר היטב במסווה דיפלומטי דקיק) במיטב הנימוס האירופי. מדינות אירופה יעדיפו כמעט תמיד את העמדה הערבית משום שזו משתלמת להם ומשתלבת עם שנאת ישראל המסורתית באירופה.

שינוי עמדה כזה יכול להתרחש אם ישתנו חוקי המשחק של משק הנפט העולמי או אם תכניות אחרות – כדוגמת "מפת הדרכים" – יגיעו שוב למבוי סתום ואירופה לא תוכל עוד להיחשב כתורמת תרומה ממשית לקידום השאיפות הערביות.

גם התעצמותה של איראן מדאיגה את אירופה המודעת למעשי איראן בלבנון וברצועת עזה ולא תרצה שאיראן תשתלט בפועל על המדינה הפלשתינאית שהם מייחלים להקמתה.

כולם מדברים על שלום?

האם תכנית שתי מדינות לשני עמים משני עברי הירדן תביא את השלום? כנראה שלא וודאי שלא בדורנו זה. אם נזכור כי האיסלאם הוא הכוח המניע העיקרי של הערבים בסכסוך הזה - גם גבול הירדן לא יפתור את הסכסוך. התכנית המוצעת תיצור לפלשתינאים מדינת לאום המגשימה חלק ממאווייהם הלאומיים. מדינה שעצם קיומה אינו מסכן את ישראל. גבול הירדן יקים גבול בר הגנה. התכנית תפתור, או תקל במידה רבה, את בעיית הפליטים ובכך תפרק מידי הערבים נשק תעמולתי רב ערך, ותדלדל את מאתרי גיוס המחבלים מן הזן של "אלו שאין להם מה להפסיד". מדינת לאום פלשתינאית בירדן תקטין במידה רבה את החיכוך הנפיץ בין האוכלוסיות.

אינני משלה את עצמי ואיני מנסה להשלות אתכם: גם אל מקומות מושבם החדשים בירדן יישאו צאצאי הפליטים את מפתחות בתייהם ביפו בצפת או ברמלה, אך לאחר שישוקמו ולא יוכלו עוד לשלוח את ילדיהם למוסדות חינוך בהם ילמדו, במימון בינלאומי, על הצורך במחיקת והשמדת ישראל - יהיו סיכוייהם, ולכן גם חלומם, לשוב ככובשים לארץ ישראל המערבית-קטנים הרבה יותר.

לאחר מספר דורות כאלו וחלחול ההבנה וההכרה כי ירדן היא מולדתם היחידה - אפשר שגם שלום ישרור בארץ.

תקציר התוכנית המדינית.

- הסכסוך בארץ ישראל אינו סכסוך טריטוריאלי בין שני עמים הנלחמים על ארץ אחת אלא מלחמת דת, התנגשות בין תרבויות על עצם זכותם של יהודים לקיים מדינה בארץ ישראל.
- כל הניסיונות בעבר לחלק את ארץ ישראל המערבית - נסתיימו במלחמה.
- חלוקת ארץ ישראל המערבית לשתי מדינות לא תסייע בפתרון הסכסוך אלא תשמש מנוף לחיסולה של מדינת ישראל.
- תכנית "שתי מדינות לשני עמים" שכמעט כל העולם משוכנע כי היא התכנית המדינית היחידה כבר בוצעה בפועל עם הקמתה של מדינת "עבר הירדן". מדינת ישראל הכירה בכך עם חתימת על חוזה השלום עם ירדן.
- ממלכת ירדן חולשת על כשלושה רבעים מארץ ישראל המנדטורית שהובטחה לעם היהודי בהצהרת בלפור ובהחלטת חבר הלאומים לאחר מלחמת העולם הראשונה. ממלכת ירדן שולטת בחלק ניכר מארץ ישראל ההיסטורית - נחלת שבטי ישראל, חלק מממלכת דוד וממלכת ינאי.
- הממלכה ההאשמית שולטת ברוב פלשתינאי (לפחות 75% מהאוכלוסייה). לרוב האזרחים יש אמנם ייצוג בפרלמנט אך זה משולל סמכויות אמיתיות. ממלכת ירדן היא המדינה היחידה שהעניקה אזרחות מלאה לפלשתינאים, ורוב הפליטים החיים בה כבר יושבו למעשה מחדש.
- ממלכת ירדן, שהיא למעשה מדינת לאום פלשתינאית, צריכה להפוך לכזו גם להלכה, מבחינת ההכרה הבינלאומית, כדי שהפלשתינאים יאבדו את המעמד רב הערך של "עם בלא מדינה", שבעטיו מוכנות אומות העולם לסכן את עצם קיומה של מדינת ישראל ולהקים עוד מדינה פלשתינאית ממערב לירדן.
- המפתח לייצוב המזרח התיכון ויצירת הסדר לסכסוך הוא ביישובם של מרבית הפליטים הערבים במדינות ערב (ובעיקר בירדן), לאחר פירוק אונר"א המנציחה את מצב הפליטות והעברת הטיפול בשיקומם של הפליטים לידי הנציב העליון לפליטים של האו"ם.
- השקעות בינלאומיות גדולות בהתפלת מים, הקמת תחנות כוח, דיור ותעסוקה יהפכו אותה ליעד הגירה מושך לפליטים הפלשתינאים המתגוררים היום ביהודה, בשומרון, בעזה, בלבנון ובסוריה. גם ישראל תהיה מוכנה לתרום להשקעות ולפיתוח בעבר הירדן המזרחי.
- השקעות אלו - על אף היקפן - קטנות בהרבה ממה שהשקיעה עד היום הקהילה הבינלאומית בטיפול בפליטים ב-62 השנים האחרונות.
- מדינת ישראל תחיל את ריבונותה המלאה מהירדן לים. התושבים הערבים ביהודה ובשומרון יהיו תושבי ישראל ואזרחי מדינת הלאום שלהם - ירדן.
- ירדן עשויה להסכים לתכנית כזו אם תוסכם בוועידה בינלאומית, ואם תשוכנע כי החלופה עשויה להיות הקמת מדינה פלשתינאית על גבול הירדן, שתהפוך במהירה למדינת חמאס, ותהווה ישות אירידנטית, מתפשטת, שתאיים גם עליה ולא רק על ישראל.
- הפלשתינאים עשויים להסכים לתכנית אם התכנית לחלוקת מערב הירדן תרד סופית מעל הפרק.

עקרונות מצע "התקווה- מפלגה ציונית לאומית"

התקווה היא מפלגה ציונית לאומית כלל ישראלית שקמה כדי לבסס את הציונות בארץ ישראל.

1. ארץ ישראל היא ביתו הלאומי של העם היהודי. ארץ ישראל שייכת לעם ישראל לפי תורת ישראל ומשפט העמים. מפלגת התקווה תפעל לחיזוק דמותה של מדינת ישראל כמדינה יהודית- דמוקרטית ולחידוש אופייה הציוני של המדינה.

2. מפלגת התקווה שוללת מכל וכל הקמת ישות מדינית נוספת למדינת ישראל במקום כלשהו בארץ ישראל שממערב לירדן ותפעל למיסוד שלטון ישראל בכל חבלי הארץ, כולל הגולן. מפלגת התקווה תפעל למימוש הריבונות היהודית בהר הבית וזכות תפילה ליהודים בהר, כסמל לריבונות עם ישראל בארץ ישראל.

3. מפלגת התקווה תפעל לחידוש התנופה הציונית, לעלייה המונית, לקליטת עם ישראל בארצו ולישובו בכל חבלי ארץ ישראל.

4. מפלגת התקווה תפעל לשיפור האחוה והלכידות החברתית, ותדגיש את החינוך והבריאות השיווניים, צמצום הפערים בחברה וחיזוק הכלכלי של השכבות החלשות.

5. מפלגת התקווה תפעל כדי שזכות האזרח לבחור ולהיבחר לכנסת תותנה במילוי חובת השרות הצבאי/לאומי. חובת השרות תחול על כל אזרח בלי הבדל דת, מגזר, מין ועדה. זכויות אזרח אלו תהיינה מותנות גם בהצהרת אמונים של כל אזרח למדינת ישראל כמדינה יהודית- דמוקרטית, מדינתו של העם היהודי.

6. מפלגת התקווה תפעל למימון מלא של שכר הלימוד במוסדות אקדמיים בישראל לבוגרי ובוגרות יחידות קרביות אמונים לחימה.

7. מפלגת התקווה תפעל לשימור ארץ ישראל וקרקעותיה למען הדורות הבאים של העם היהודי, תוך הקפדה יתרה על איכות הסביבה ופיתוח מקורות חלופיים של מים ואנרגיה.

8. מפלגת התקווה תפעל לביעור השחיתות ולשמירת טוהר המידות בכל הגופים הציבוריים ומוסדות הממשל.

9. מפלגת התקווה תפעל למיסוד מעמדה של העברית כשפה הרשמית היחידה במדינת ישראל תוך הענקת מעמד מוכר לשפות אחרות על פי חלקן באוכלוסיה.

10. מפלגת התקווה תפעל להעמקת לימודי התנ"ך, להרחבת הידע בתולדות העם היהודי ובמכמניו התרבותיים, לחיזוק הזהות הלאומית והנחלת ערכי היהדות ומורשתה בקרב כל חלקי העם, להגברת השימוש בלוח העברי, ולעידוד מחקר מדעי בסיסי וישומי.

11. מפלגת התקווה מציעה תכנית לפתרון אזורי של בעיית הפליטים הערבים, בהסכמה בינלאומית רחבה, באמצעות יישוב מחדש של הפליטים במדינות ערב ומדינות קולטות הגירה.

12. מפלגת התקווה תפעל לכינון חוקה שתבטיח את אופייה היהודי-ציוני של מדינת ישראל.

13. מפלגת התקווה תפעל לחיזוק שלטון העם בישראל, לחיזוק הכנסת כמוסד המחוקק ומפקח על פעולות הרשות המבצעת, לקביעת מערכת חדשה של איזונים ובלמים בין הרשות המחוקקת והרשות השופטת, להקמת בית משפט לחוקה, וכינון מנגנון חדש לבחירת שופטים.

14. מפלגת התקווה תפעל להגבלת התערבות-היתר של המדינה בחיי האזרחים ורמיסת זכויות הפרט ברגלי הממשל.

15. מפלגת התקווה תפעל למען ליברליזציה של המשק הכלכלי הישראלי, חיסול המונופולים הגלויים והסמויים, עידוד היוזמה הפרטית והעסקית על ידי מאבק בחסמים ביורוקרטיים.

16. מפלגת התקווה, כמפלגה כלל ישראלית שאיננה דתית ואיננה חילונית, תפעל ליצירת גשרים בין דתיים וחילוניים על ידי מיסוד אמנה חברתית ועיגונה בחקיקה.

17. מפלגת התקווה תפעל לביטול קשרי הון-שלטון-תקשורת, ותחתור להקמתם של ערוצי תקשורת מאוזנים שיבטאו כראוי את מגוון הדעות בציבור הישראלי.

רח' קרליבך 12, תל- אביב 64730 | טל. 077-5585081
office@hatikva.org.il | www.hatikva.org.il

חפשו את מפלגת התקווה בפייסבוק